

har en ret stor juridisk vægt – er sådan set, at den præciserer, at hvis miljøministrene vil tage et initiativ f.eks. for at forhindre forurening, må de gerne gøre det. Og det gør de inden for det overstatslige samarbejde; der stemmer de om det. Det, som dommen så siger derudover, er, at det også gerne må skrives i direktivet, at man skal kunne straffes for det, hvis man sviner ad Pommern til.

Men det, som vi mener at dommen ikke siger, er, at miljøministrene skal gå ind og bestemme, hvilke strafferetlige sanktioner der skal være. Hvis man ønsker det, er det noget, justitsministrene bestemmer i søjle 3 inden for det mellemstatslige samarbejde, således at vi har hånd i hanke med, hvordan straffelovgivningen er i Danmark, tyskerne har hånd i hanke med, hvordan straffelovgivningen er i Tyskland osv. Og der mener vi altså fortsat, at vi har belæg for, at den fortolkning af dommen er den rigtige.

Morten Messerschmidt (DF):

Hvis justitsministeren kigger på EU-medlemskredsen, vurderer hun så, at der er opbakning til det synspunkt, som hun fremfører? Tidligere har det jo været sådan, at man under det overstatslige kunne fastsætte regler og sige, at noget skulle være kriminelt, men man lod det være op til medlemslandene at træffe de fornødne foranstaltninger og fastlægge et passende straffenniveau eller noget i den stil, så det altså var medlemsstaterne selv, der fastsatte straffenniveauet.

Kl. 14.00

Det er jo præcis den overladede af kompetence til medlemsstaterne, som dommen ændrer ved, fordi den flytter kompetencen fra det mellemstatslige i søjle 3 til at være et søjle 1-anliggende. Det er det, som er så banebrydende ved dommen, så derfor vil jeg gerne spørge: Er justitsministeren enig i det, og tror justitsministeren, at alle medlemslandene og Kommissionen osv. deler den opfattelse, som justitsministeren har?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at lige præcis den dom har jeg jo haft lejlighed til at diskutere med mine kolleger i EU. Vi har også talt om fortolkningen af den, hvad man kan udlede af den, og hvilken betydning den får for samarbejdet generelt, og jeg vil sige, at de synspunkter, som jeg giver udtryk for i dag her i Folketingssalen, altså er synspunkter, som bliver delt af næsten alle de øvrige medlemslande og Rådets juridiske tjeneste. Vi har sagt det, så det

overhovedet ikke er til at misforstå, til både Europa-Kommissionen og de få medlemsstater, der har en anden holdning til hele spørgsmålet.

Langt, langt størstedelen af EU-medlemsstaterne står meget fast på, at dommen må fortolkes således, at man i det overstatslige samarbejde godt kan sige, at folk, der overtræder f.eks. et direktiv eller en forordning, skal kunne straffes. Men hvad straffen skal være, er typisk noget, man overlader til medlemsstaterne selv, eller også træffer justitsministrene beslutning i enighed, hvis der skal ske en tilnærmelse af straffenniveauet på et bestemt område.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg har tidligere hørt justitsministeren sige, at et flertal af landene deler den opfattelse, og det tror jeg også; det føler jeg mig sådan set overbevist om. Men det, jeg også sigtede til, var, hvordan Kommissionen ser på det.

Der er vel ingen tvivl om, at det direktivudkast, der nu er kommet fra Kommissionen, er væsensforskelligt fra det, der blev underkendt ved dommen den 13. september sidste år. Er justitsministeren ikke enig i det, og er justitsministeren ikke enig i, at den forskel, der er mellem den tidligere retsakt, der altså blev underkendt, og den, vi nu får forelagt af Kommissionen, er et skred i traktatinddelingen med de to søjler, og at det er problematisk, at EF-Domstolen har forårsaget et sådant skred?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne fastholde, at jeg stadig mener, at vores fortolkning af EF-Domstolens dom, er den rigtige fortolkning. Det er en fortolkning, som vi mener er til at håndtere, og som stadig har en god balance i sig.

For så vidt angår Kommissionen, kan jeg ikke sige noget endegyldigt om, hvordan Kommissionen ser på spørgsmålet. Jeg har noteret mig, at efter at dommen var afsagt, for Kommissionen meget voldsomt op og ville lige pludselig til at lave alle mulige ting om. Så havde vi et møde i Wien, hvor det blev gjort rimelig krystalklart for Kommissionen, at et voldsomt stort flertal af medlemslandene under ingen omstændigheder syntes, at det var en god idé, og så trak Kommissionen følehornene til sig.

Det er korrekt, at lige nu er Kommissionen kommet med et forslag, som vi kan få lejlighed til at diskutere. Men det er klart min opfattelse, at et meget stort flertal af medlemslandene vil gå imod Kommissionen, hvis den fortsætter